

Calea de la păcat la neprihănire

Duminică, 31 decembrie 2006

Gili Cârstea

Biserica pășește tot mai repede spre o confruntare deschisă cu solia îngerului al treilea, iar declarațiile de loialitate pentru Dumnezeu și guvernarea Sa vor părea că oferă legitimitate oricărui vânt de învățătură. Pe măsură ce confuzia doctrinală se adâncește, fiecare susține că lucrează pentru o mai mare slavă a lui Dumnezeu.

Există criterii sigure după care putem deosebi solia autentică pentru timpul nostru de noianul soluțiilor neputincioase ale unei evanghelii de paradă? Vom putea înțelege diferența dintre slujitorii autentici ai neprihănirii și cei care doar își asumă ornamentele sanctuarului, dar nu au nicio apreciere pentru lucrarea săvârșită acolo?

Dumnezeu ne-a oferit câteva idei asupra acestui subiect, și poate ar fi potrivit să ne aplecăm asupra lor cu un interes mai mult decât pasager. Dacă este adevărat că metodele lui Satana vor fi adoptate de oameni care se declară loiali și devotați guvernării lui Dumnezeu, va fi necesar să înțelegem corect ce se întâmplă aici.

„Satana lucrează astăzi asupra minților omenești prin metodele lui stricate. Acestea vor fi adoptate și aplicate de unii care afirmă că sunt loiali și devotați guvernării lui Dumnezeu. Cum putem descoperi că ei sunt necredincioși și falși? ‚După roadele lor îi veți cunoaște.‘ Dumnezeu nu forțează pe nimeni. El lasă pe toți să aleagă liber. Domnul nu poate socoti înțelepți pe cei care nu pot deosebi un mărcine de un măslin” (RH 9 iulie 1897).

Este adevărat, Domnul nu ne cheamă să blestemăm mărcinele și nici să aplaudăm măslinul, dar așteaptă de la noi să vedem totuși diferența dintre ei. Trăim un timp în care mentalitatea „oricine face răul este plăcut lui Dumnezeu” s-a strecurat destul de adânc în conștiința adventistă, iar pentru a păstra biserica curată unii adoptă și aplică metoda constrângerii și amenințării cu forța. Ei consideră că frica de pedeapsă este cea mai eficientă

metodă de a ține biserica departe de lume. Pasajul de mai sus ne spune că susținătorii acestor metode nu lucrează pentru binele guvernării divine, în ciuda declarațiilor lor.

Iată încă un pasaj interesant la acest subiect:

“Misiunea lui Hristos nu este aceea de a-i constrânge pe oameni să-L primească. Numai Satana și oamenii stăpâniți de duhul lui caută să forțeze conștiința. Sub pretenția râvnei pentru dreptate, oamenii asociați cu îngerii răi aduc suferință asupra semenilor lor pentru a-i converti la ideile lor religioase; dar Hristos se arată totdeauna plin de îndurare, căutând să câștige inimile oamenilor prin descoperirea dragostei Sale... Nu poate exista dovadă mai clară că avem spiritul lui Satana decât dispoziția de a răni și distruge pe aceia care nu apreciază lucrarea noastră sau acționează contrar ideilor noastre” (DA 487).

Curând lumea se va despărți vizibil în cele două mari categorii, dar mai înainte ca acest eveniment major să aibă loc, biserica trebuie să se decidă ce poziție dorește să adopte la acest subiect, iar criteriul nu este ascuns în beznă:

„În lume există numai două categorii de oameni, cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și cei care nu Îl cunosc. Omul spiritual aparține primei categorii, omul firesc aparține celei de-a doua, iar categoria de care aparținem este determinată de concepția noastră despre caracterul Tatălui și al Fiului. Pentru omul al cărui suflet este inundat de dragostea lui Isus este normal să vadă în Dumnezeu pe tatăl și prietenul lui. El poate și va învăța pe alții în armonie cu lumina care strălucește în camerele inimii lui. El va arăta oamenilor singura cale de la păcat la neprihănire, descoperind lumii caracterul Celui care este calea, adevărul și viața” (RH 2 oct 1891).

Singura cale de la păcat la neprihănire este cunoașterea caracterului lui Hristos, și nicidecum teama de focul iadului, în oricare dintre variantele lui. Loialitatea și devotamentul nostru față de guvernarea divină au o singură origine, descrisă splendid în paragraful următor:

„Dumnezeu nu forțează voința sau judecata nimănui. El nu găsește plăcere într-o ascultare din constrângere. El dorește ca făpturile Sale să-L iubească deoarece El este vrednic de dragoste. El acceptă ascultarea lor atunci când aceasta vine dintr-o apreciere inteligentă a înțelepciunii, dreptății și bunăvoinței Sale. Toți cei care au o corectă apreciere a acestor calități Îl vor iubi deoarece se simt atrași de aceste atribute ale Sale” (GC 541).

Aceasta este calea autentică de la păcat la neprihănire, iar cei care sunt loiali și devotați guvernării divine o vor adopta și o vor aplica în lucrarea încredințată lor.